

Grzebień tkacki

Wymiary: dł. 14,4 cm, szer. uchwytu 2,8-4 cm, szer. zębów 0,3-0,7 cm
Datowanie: XIV w. Miejsce: badania archeologiczne we Fromborku
Materiał: poroże jelenia Grzebień tkacki do przybijania osnowy, z trapezowatym uchwytem i wydłużonymi trójkątnymi zębami. Usprawnieniem, które wpłynęło na jakość wykonywanej tkaniny (gęstość, równomierność w rozłożeniu nitek, przyspieszenie ich narastania) był przyrząd, dzięki któremu za jednym pociągnięciem ręki przesuwano się wprowadzoną do przesmyku nitkę do krawędzi już powstałego materiału. Przyrząd ten cesał nici tak, jak grzebień, stąd wzięta się jego nazwa, na wsi zwany był płochą. Zęby wykonywano początkowo z ości dużych ryb lub kosteczek małych zwierząt, a później z metalu. Dla grubszych nici były one rozmieszczane - rzadziej, dla cieńszych - gęściej. Grzebienie wyrabiali rzemieślnicy wyspecjalizowania w obróbce kości, trudniły się tym osobne warsztaty grzebieniarzy, którzy produkowali zarówno grzebienie toaletowe jak i tkackie. J. Fonferek, M. Marcinkowski, U. Sieńkowska, Elbląg - życie codzienne w porcie hanzeatyckim, Muzeum Archeologiczno-Historyczne w Elblągu, 2012. Stanisława Czyżkowska, Tkactwo ręczne. Prawa do wizerunku cyfrowego: CC BY 1.0
<https://creativecommons.org/licenses/by/1.0/deed.pl>